

Pobožne misli.

Veliki četrtek.

Zveličar svoje k sebi vabi,
V ljubezni serca, duh topi;
V britkosti ljubih ne pozabi,
Spomin jim vedni zapusti.

Napak se čisto otrebimo,
Presveti god obhajajmo!
V ljubezni pravi se vterdimo,
Za dobro bolje vaečajmo!

Zveličar bo sprejel nas milo
Ponižal rad se k nam do tal,
In enkrat bo nam za plačilo
K omizju večnem' priti dal.

Veliki petek.

Na gori smertni križ stoji,
Zveličar, oh! na njem visi;
V ljubezni živi umerje,
Da vrata rajske nam odpre.

Glejte, kako je vse strašno,
Žaluje zemlja in nebó!
Sam božji sin se daje v dar,
Komu bi to ne bilo mar?

Hvaležno naj teko solzé,
V ljubezni bije naj sercé:
Čast, hvala bodi večni čas
Zveličar teb', ki rešiš nas!

Velika sabota.

Oj grob zveličarjev premili,
Iz tebe dije rajske cvet!
So hvalni venci te ovili,
Slavi vesoljni že te svet.

Pobožni vtrinja v te solzice,
Ubogi v tebi se živí,
Mladina znaša ti cvetice,
In starček se te veseli.

Oj božji grob, na tvoji skali
Stoji zdaj naše upanje!
Ne bomo groba več se bali,
Ker nam zveličanje odpre.

Velika nedelja.

Pozdravljen danes bodi
Veseli dan povsodi!
Naj lepšo zarjo si nam dali,
V tamnicah smertnih luč prižgal

Aleluja!

Zveličar 'z groba vstane,
Zaceljene so rane!
Častiljivo in neumerjoč
Prišel je, zmagal groba noč!

Aleluja!

Veseli up navdaja
Sercé nam zdaj iz raja,
Zveličar večno naš živi,
In v grobu svojih ne pusti.

Aleluja!

A. P.

Mili glasi o učiteljski plači.

V prvem tečaju, v 12. listu „Učit. Tovarša“ sem govoril o rani našega učiteljskega stanu, ktera ovira in zaderžuje zaželeni vspah in napredek učiteljski. Od tiste dobe pa se ni še ta rana zacelila, saj se niso tudi zdravila za njo, žalibog! celó nič rabile. Tolažiti se moramo tedaj s pregovorom: „Čas je zdravnik vseh ran.“ Toda ta pregovor se ne bo vresničil nad nami, ako svoje roke le križem deržimo, in se ne poprimemo vsake prilóžnosti, ktera bi nam mogla v tej zadevi kaj pomagati in nas rešiti enako deski na valovitem morju, ktera